

Department of
Humanities, Rajarata
University of Sri Lanka

The Journal of Studies in Humanities

Volume 5 (II) 2019

පත්තිනි ඇදහීම හා සම්බන්ධ සිංහල අභිචාර ක්‍රම

නිර්මාණී දයානන්ද

භාෂා අධ්‍යයනාංශය, සමාජීය විද්‍යා හා මානව ශාස්ත්‍ර පීඨය,
ශ්‍රී ලංකා රජරට විශ්වවිද්‍යාලය, මිහින්තලය
Email: dayanandanilmini82@gmail.com

Abstract

This is a description of Sihhala rituals related to cult of the goddess Paththini. They are considered as one of the main rituals of Sinhala culture. The comparative study method was used for this research. After collecting details related to cult of the goddess Paththini, they were comparatively analyzed. This article was written after arranging the above facts in order. An introduction to rituals and cult of the goddess Paththini are included in this article initially. There after Gammaduwa, Kiri maduwa, Pol keliya, An keliya, arms giving ceremony of Kiri amma and Sokari, the rituals related to cult of the goddess Paththini have been described. Sinhalese own cultural features are reflected through these rituals.

Key words: cult of the goddess Paththini, Gammaduwa, Kiri maduwa, Pol keliya, An keliya,

හැඳින්වීම

මෙය පත්තිනි ඇදහීම හා සම්බන්ධ සිංහල අභිචාර ක්‍රම පිළිබඳ විග්‍රහයකි. කිසියම් අභිමතාර්ථයක් ඉටු කරගැනීම පිණිස කරනු ලබන ඉතා, චිත, හූනියම් ආදිය 'අභිචාර ක්‍රම' යනුවෙන් හැඳින්වේ. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:46) විවිධ අභිචාර විධි අතර දෙව්වරුන් උදෙසා පුද පූජා පවත්වනු ලබනුයේ පොදුවේ වස් දොස් දුරුකර ගැනීමේ හා සෙත් පමුණුවා ගැනීමේ අධ්‍යාශයෙනි. ලක්දිව සතර දිග්භාගයේ පැතිර පවත්නා අනෙක විධ දේව ඇදහීම් අතර පත්තිනි දේව ඇදහීම තරම් මෙරට වැසියන්ගේ වන්දනාවට හා ගෞරවයට පාත්‍ර වූ වෙනත් දේව ඇදහීමක් නොමැති කරමිය.

'පත්තිනි' යන්නෙහි අර්ථය 'ස්වාමි හක්තිය ඇති බිරිඳ' යන්නයි. ඇය ආදරය, ඉවසීම හා සමාව දීම වැනි ගුණ දහම්වලින් හෙබි බිරිඳකි. එසේම ඇතුළත් පවිත්‍රතාව, එඩිතරකම, මාතෘත්වය හා තේජාන්විතබව වැනි ලක්ෂණද පිළිබිඹු වේ. මෙබඳු යහපත් ගුණාංග රාශියක් පත්තිනි දේවිය තුළින් මූර්තිමත් වීමෙන් ඇයට සුවිශේෂී බල මහිමයක් ආරෝපණය වී ඇති අතර එය ඇත කෙරෙහි ජනතාව තුළ ඉමහත් ගෞරවයක්, හක්තියක්

ජනිතවීමට හේතු වී තිබේ. එහෙයින් පත්තිනි දේවිය කෙරෙහි පොදු ජනයා තුළ පවත්නා විශ්වාසය පදනම් කොටගෙන ගොඩනැගී ඇති වාරිකු වාරිකු, පුද පූජා විධි, බාරහාර වීම් හා ශාන්තිකර්ම ආදියෙන් සමන්විත සමස්තය 'පත්තිනි ඇදහිල්ල' යනුවෙන් හැඳින්වේ. එය වඩාත් ප්‍රචලිතව ඇත්තේ මෙරට මව්වරුන් අතරය. පත්තිනි ඇදහීමේ ජනප්‍රියභාවය කොතරම්ද යත් 1954දී කරන ලද සංගණනයකට අනුව ලක්දිව පත්තිනි දේවාල පන්සිය අසූතුනක් තිබී ඇත. (කුමාර, 2008:30) පත්තිනි දේවාල අතර ප්‍රධානතම පත්තිනි දේවාල වශයෙන් අදද ජනාදරයට පාත්‍රව ඇත්තේ නවගමුවේ පත්තිනි දේවාලයයි.

පත්තිනි ඇදහීම හා සම්බන්ධ ගම්මඩුව, කිරි මඩුව, පොල් කෙළිය, අං කෙළිය, කිරි අම්මාවරුන්ගේ දනය හා සොකරි යන අභිචාර ක්‍රම පිළිබඳව මෙහිදී තුළනාත්මකව විවරණය කරනු ලැබේ.

ක්‍රමවේදය

මෙම පර්යේෂණය සඳහා යොදාගන්නා ලද්දේ සංසන්දනාත්මක අධ්‍යයන ක්‍රමවේදයයි. මෙහිදී පළමුව අභිචාර ක්‍රම, පත්තිනි ඇදහීම, ඒ හා සම්බන්ධ සිංහල අභිචාර ක්‍රම පිළිබඳ ග්‍රන්ථ හා ලිපිලේඛන පරිශීලනය කොට කරුණු එක්රැස් කරන ලදී. ඉන් අනතුරුව එම කරුණු තුළනාත්මකව විශ්ලේෂණය කොට, ක්‍රමානුකූලව පෙළගස්වා මෙම ලිපිය රචනා කොට තිබේ.

සාකච්ඡාව

පත්තිනි උපහ හා ජීවිත කතාව විවිධ මූලාශ්‍රයන්හි විවිධාකාරයෙන් දැක්වෙතත් ඒ සෑම මූලාශ්‍රයකින්ම කියවෙන මූලික පුවත් සමාන ස්වරූපයක් දරයි. (අමරසේකර, 2007:29) 'ඉලංකෝ අඩිගල්' නම් සුප්‍රකට වේර කවියා විසින් රචිත සිලප්පදිකාරම් නම් ද්‍රවිඩ කාව්‍යය පත්තිනි දේවියගේ උපහ පිළිබඳව සඳහන් කෙරෙන ප්‍රධාන මූලාශ්‍රය වේ. මෙය තුන්වන සංගම් යුගයට අයත් කාව්‍යයකි. 'සිලප්පදිකාරම්' යන්නෙහි සිංහල තේරුම 'සලඹේ කථාව' යන්නයි. මෙහි දැක්වෙන පරිදි චෝළ දේශයේ කාවේරි පටුනේ විසූ චෙළද කුලයේ උපන් කන්තගී නම් කාන්තාව එම ප්‍රදේශයේම විසූ සම කුල කෝවලන්ට ළාබාල වියේදීම විවාහ කර දෙනු ලැබේ. පසුව මාධවී නම් වෙසගනක හා මිත්‍රව ධනය විනාශ කරමින් කලක් විසූ කෝවලන් යළිත් කන්තගිය වෙත පැමිණේ. ඉන් අනතුරුව චෙළදාම සඳහා මූල ධනය සොයාගැනීම පිණිස කන්තගියගේ පාසලඹක් විකිණීමට මධුරා පුරයට ගිය කෝවලන්, එහි රජ බිසවගේ නැති වූ පාසලඹ සොරකම් කළ බවට චෝදනා ලැබ සාතනයට ලක්වේ. (අමරසේකර, 2007:30) එයින් කෝපයට පත් කන්තගිය පඬි රජුගේ මාලිගයට ගොස් රජුටත්, පඬි රටටත් ශාප කර, තම වම් පියයුර සිඳ නගරයට විසි කරයි. එයින් විහාරාරාම, හික්ෂුන්, ළමුන් හැර මුළු නගරයම ගිනිබත් වේ. එවිට නගර ආරක්ෂක දෙවි දුව ශාපය ඉවත් කරන මෙන් කන්තගියගෙන් අයදියි. ඉන් පසු කන්තගිය පඬිපුර ගිනි නිවයි. මේ අතර පඬි රජු තම වරද පිළිගෙන එම ශෝකයෙන්ම මරණයට පත්වේ. රජ බිසවද මිය යයි. පියයුර කැඩීම නිසා තුවාල ලත් කන්තගිය නගරයෙන් පිට කඳුවැටියකට ගොස් තපස් රැක දින දහතරකින් අනතුරුව මරණයට පත්ව 'පත්තිනි දෙවගන' නමින් දෙවි ලොව උපදී. එතැන් සිට පඬි පුර වැසියෝ ඇය පතිහක්තියේ දේව මාතාව ලෙස සලකා ඇට වැඳුම් පිදුම් කිරීමටත් දේවාල ඉදි කොට උත්සව පවැත්වීමටත් පටන් ගනී. (ධර්මදස සහ තුන්දෙනිය, 1994:284,287)

පත්තිනි ඇදහීම සිරිලක ඇරඹුණු කාල වකවානුව නිශ්චිතව සඳහන් කළ නොහැකි වුවද ගජබා රජු සමයේදී එය විධිමත්ව මෙරට ස්ථාපිත වූ බව වංශකතා හා පුරාවෘත්ත අනුව නිගමනය කළ හැකිය.

වර්තමානයේ මහනුවර පවත්වනු ලබන දළදා පෙරහැරේ ආරම්භය පත්තිනි දේවිය උදෙසා පැවැත්වූ දේව පූජෝත්සවයයි. ක්‍රි.ව. 2වන සියවසේදී ගජබා රජු සොළී රට ආක්‍රමණය කොට සුවිසි දහසක් පිරිවරද, පත්තිනි සලඹ හා දෙව්වරුන්ගේ රණ අවිද රැගෙන ඒමේ විජයශ්‍රීය නිමිති කරගෙන මෙම පෙරහැර සමාරම්භ වී ඇත.

පසු කාලයේදී පත්තිනි ඇදහිල්ල නිදහස් ග්‍රාමීය ඇදහිල්ලක් ලෙස ලක්දිව දකුණු ප්‍රදේශයේත්, උඩරට ප්‍රදේශවලත්, සබරගමුව පළාතේත්, ඒ අවට ප්‍රදේශවලත් විශාල වශයෙන් ව්‍යාප්ත විය. එය මෙරට බෞද්ධ ජනයා අතර මෙන්ම නැගෙනහිර වෙරළබඩ වෙසෙන හින්දු ජනයා අතරද ප්‍රචලිතය. දෙමළ ජාතිකයන් විසින් අස්වනු නෙළීමෙන් අනතුරුව වාර්ෂිකව පවත්වනු ලබන 'වයිකච්චිකා' පූජා කාර්යයේදී මහත් හරසරින් පිදුම් ලබන්නේද පත්තිනි දේවියයි. (අමරසේකර, 2007:40)

හින්දු සම්ප්‍රදයට අනුව ශිව දෙවියන්ගේ භාර්යාව වන පාර්වතියගේ අවතාරයක් වන පත්තිනිය සිංහල සම්ප්‍රදයට අනුව බෝධිසත්ත්ව පාරමිතාව පුරන්නියකි. කාශ්‍යප බුදුන්ගේ කාලයේදී දහසක් කඩින විවර දන් දීමේ අනුභවයින් ඇය අඳුන්ගිරි පර්වතයේ දේව ජන්මයක් ලැබූ බව කියැවෙන පුවතක්ද පත්තිනි කෝල්මුරවලට අයත් පුවත් අතර වේ. මේ අනුව පැහැදිලි වන්නේ භාරතීය සම්භවයක් සහිත පත්තිනි දේවියට සිංහල බෞද්ධයන් අතින් බෞද්ධ මුහුණුවරක් ලැබී ඇති බවයි. (අගලකඩ, 2005:29)

පත්තිනි ඇදහීම ලක් ජන සමාජය තුළ කෙතරම් මුල් බැස ගත්තේද? යන් දකුණු ඉන්දියාවේ එක් පත්තිනි දේවියක් සඳහා කළ ඇදහීම මෙරටදී සත් පත්තිනි ඇදහීම දක්වාත්, අනතුරුව දෙළොස් පත්තිනි ඇදහීම දක්වාත් විකාශනය වී තිබේ. පත්තිනි දේවිය මුල් කොට ගොඩනැගුණු සාහිත්‍යාංගයන්ද සිරිලක දක්නට ලැබේ. මහනුවර යුගයේදී රචිත පත්තිනි හැල්ල, සත්පත්තිනි කතාව, සත්පත්තිනි උපත හා වසන්ති මාලය ඉන් සමහරකි. මීට අමතරව මෙරට ජන සාහිත්‍යයේදී පත්තිනි දේවියගේ පිහිට හා ආරක්ෂාව පතා ගායනා කරනු ලබන ජනකවි හමුවේ. පත්තිනි දේවිය සිංහල සමාජය තුළ බෙහෙවින් පුද ලබන දේවතාවියක් බවට පත්ව ඇත. බෞද්ධ සාහිත්‍යයේ ධාතරාජ්‍ය, විරූප, විරූපාක්ෂ හා වෛශ්‍රවණ යන දෙව්වරු සතරවරම් දෙව්වරුන් ලෙස නම් කර ඇතත් මහනුවර යුගයේදී විෂ්ණු, කතරගම, නාඨ, පත්තිනි යන දෙව්වරුන් සතරවරම් දෙව්වරුන් වශයෙන් නම් කර ඇත්තේ එහෙයිනි. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:2)

ලක්වැසි ජනතාවගේ ප්‍රධාන ආභාරය වූ සහල් ලොවට බිහි කරනු ලැබුවේ පත්තිනි දේවතාවිය විසින් බව ජනප්‍රවාදයේ එයි. සත් පැයකින් වී වපුරා ශක්‍රයාට දනයක් පිළිගැන්වීමේ කතා පුවත පදනම් කරගෙන ඇය සශ්‍රීකත්වය පිළිබඳ දේවාතාවිය වශයෙන්ද සැලකේ. එහෙයින් බොහෝ ප්‍රදේශවල ගොවිතැන් කටයුතුවලදී විශේෂයෙන් අස්වනු නෙළීමේදී පත්තිනි දේවියන් හා සම්බන්ධ කවි ගායනා කෙරේ. එබඳු ගායනා කරනු ලබන්නේ පත්තිනි දේවියගේ ඇල්ම, බැල්ම ලබාගැනීමේ අපේක්ෂාවෙනි. එසේම අස්වැන්නේ පළමු කොටස

හෙවත් 'අක්ශාල' වෙන් කෙරෙනුයේද පත්තිනි දේවිය ප්‍රමුඛ දේව සමූහයා උදෙසාය. මීට අමතරව දුර්භික්ෂ, නියං, රෝග ආදී උපද්‍රවයන්ගෙන් ඇතිවන බිය නැති කර යහපත, සෞභාග්‍ය ළඟා කර ගැනීම සඳහාත්, අයහපත දුරු කිරීම සඳහාත් පත්තිනි දේවිය වෙනුවෙන් නොයෙක් පුද පූජා හා ක්‍රීඩා පවත්වනු ලැබේ. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:2)

ලක්දිව බොදු ජනයා විසින් ඇත අතීතයේ සිට පත්තිනි දේවතාවිය වෙනුවෙන් පවත්වාගෙන එනු ලබන පුද පූජා ප්‍රධාන වශයෙන් තෙවැදෑරුම් වේ. එනම් මඩු පූජෝත්සව, කෙළි මංගල්ල හා දේවදන යනුවෙනි. ගම්මඩු, දෙවොල් මඩු, පුනා මඩු, පහන් මඩු, කිරි මඩු, මල් මඩු, ගම්මර මඩු ආදිය මඩු පූජෝත්සව වේ. අං කෙළිය, පොල් කෙළිය, ඔළිද කෙළිය හා ලී කෙළිය ආදී කෙළි සෙල්ලම් පත්තිනි ඇදහීම හා සම්බන්ධ ජන ක්‍රීඩාවන් අතර වැදගත් තැනක් ගනී. එසේම පංච කෙළිය, ඔන්විලි කෙළිය, ගුඩු ගැසීම, තට්ටු පැනීම, දෙළහ කෙළිය හා මීගොන් පොර ආදී වශයෙන් පත්තිනි ඇදහීම හා සම්බන්ධ කෙළි සෙල්ලම් හැටහතරක් පත්තිනි පුරා කතාවන්හි සඳහන් වේ. 'දෙයියන්ගේ ලෙඩ' වශයෙන් හැඳින්වෙන වසංගත රෝගද හැටහතරක් ඇති බව එම කතාවන්ගෙන් අනාවරණය වේ. ඒවායින් මිදීම සඳහාද පත්තිනි දේවිය උදෙසා කෙළි සෙල්ලම් පැවැත්වේ. පත්තිනි දේවියන් උදෙසා මෙසේ කෙළි සෙල්ලම් පැවැත්වීම ලක්දිවට පමණක් සීමා වුවක් නොව ප්‍රංශය, නේපාලය, ඉන්දියාව, පිලිපීනය හා ශ්‍රීසිය වැනි රටවලද වර්තමානයේ පවා දක්නට ලැබෙන්නෙකි. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:2,3) පහත දැක්වෙන්නේ පත්තිනි ඇදහිල්ල හා සම්බන්ධ ප්‍රධාන සිංහල අභිචාර ක්‍රම කිහිපයක් පිළිබඳ හැඳින්වීමකි.

ගම්මඩුව

පත්තිනි දේවියට හා සම්බන්ධ ප්‍රධාන අභිචාර ක්‍රමය වන ගම්මඩුව තනි ගමක හෝ ගම් කීපයක හෝ පිරිසක් එකට එකතු වී තනනු ලබන විශාල මඩුවක, තනි රැයක් තුළ හෝ රාත්‍රී කීපයක් තුළ පැවැත්වෙන දේව පූජෝත්සවයකි. මෙයට මුල් වී ඇත්තේ සේරමන් නම් රජුගේ හිසේ හටගත් රෝගයක් සංසිදුවා ගැනීමට එම රජුගේ අග මෙහෙසිය විසින් පත්තිනි දේවිය මුල් කරගෙන පවත්වන ලද ශාන්ති කර්මය බැවි විශ්වාස කෙරේ. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:3)

වූල සම්ප්‍රදයට අයත් දේව ගණයා මුල් කරගෙන පැවැත්වෙන සාමූහික දේව පූජා විශේෂයක් වන ගම්මඩුවේදී සමන්, නාථ, විෂ්ණු, කතරගම, පත්තිනි හා විභීෂණ යන දේව පන්තියෙන් කවර හෝ දෙව්වරු සිවුදෙනෙක් සතර වරම් දෙව්වරුන් ලෙස ඇරයුම් ලබති. මෙහිදී ප්‍රධානත්වය හිමි වනුයේ පත්තිනි දේවියටය. නවගමුව ප්‍රදේශයෙහි සේරමාන් දෙවියෝද, පොල්ගහවෙලින් එහා අයියනායක හා කැබැල්ලැවේ දෙව්වරුද, උඩරට හා බදුල්ලෙහි තවත් දෙව්වරුද දෙළහ දෙව්වරුන් අතරට ගැනෙති. කල්යාණේදී දෙළොස් දෙව්වරුන් අරභයා කෙරෙන පෙළපාලියට වඩා පත්තිනි දේවියන් වෙත කෙරෙන පූජා විධීන් වෙත ගම්මඩු උත්සවයේදී විශේෂ අවධානය යොමු කෙරිණ. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:7)

ලක්දිව සිංහල ජනතාව වෙසෙන සෑම දිස්ත්‍රික්කයකම ගම්මඩු උත්සව පැවැත්වෙන නමුත්, කෙහොඹා කංකාරියන්ද ගම්මඩුවෙන් අපේක්ෂිත පරමාර්ථ ඉටුකර ගැනීමට හැකි බැවින් උඩරට ප්‍රදේශවල එය විරලය. එහෙත් බස්නාහිර, දකුණ, සබරගමුව හා උතුරුමැද

වැනි පළාත්වල මෙම පුජෝත්සවය සාමාන්‍යයෙන් වාර්ෂිකව හෝ පැවැත්වෙනු දැකිය හැකිය. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:8)

ගම්මඩු ශාන්තිකර්මය මගින් අපේක්ෂිත එක් පරමාර්ථයක් නම් ශ්‍යා වර්ධනය වුවහොත් ඒ සඳහා දෙවියන් පිදීම හා වැස්සෙන්, නියඟින් ගොවිතැනට හානි පැමිණියහොත් ඒ පිළිබඳව දෙවියන්ට කන්තලවී කිරීමය. මෙය ගැමියාගේ බාහිර පරිසරය හා සම්බන්ධ වී පවත්නා අරමුණකි. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:9)

ගම්මඩු පුජෝත්සවයේ තවත් පරමාර්ථයක් නම් මිනිසාගේ සෞඛ්‍ය ආරක්ෂා කර ගැනීමයි. එම අරමුණද පුළුල් ක්‍ෂේත්‍රයකට සම්බන්ධ වී පවතී. මෙහිදී සෞඛ්‍ය ආරක්ෂා කිරීම යන්නෙන් අදහස් කෙරෙනුයේ තනි තනි පුද්ගලයන් තුළ සෞඛ්‍ය සම්පන්නතාව ඇති කිරීම නොව විශාල පිරිසක් අතර ගම් කිහිපයක් හරහා පැතිරෙන සංක්‍රාන්තික රෝග නිවාරණය කර මහජන සෞඛ්‍ය සුරැකීමයි. එහෙයින් මෙම දෙවන අරමුණ ගැමි ඇදහිලි පද්ධතියට සේම දේශීය වෛද්‍ය ක්‍රමය වන ආයුර්වේදයටද සම්බන්ධව පවතී. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:9)

ගම්මඩු උත්සවයේ ප්‍රධානියා වන්නේ කපු පත්තිනි, පත්තිනිහාමි, පත්තිනි මහත්මයා, කපුරාල හා කපු මහත්මයා යන නම්වලින් හැඳින්වෙන පුද්ගලයාය. ඔහු ඒ ඒ පුද්ගලයන්ගේ රෝග නිවාරණය කිරීම සඳහා පත්තිනි දෙවියන්ට යාතිකා කොට කරෙහි කප්පටවල් දමන්නේද ඉහත සඳහන් කළ ආයුර්වේද ක්‍රමයම අනුගමනය කරමින් යැයි සැලකේ. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:9)

තවද ගම්මඩු උත්සවය සශ්‍රීකත්වයට සෘජු ලෙස සම්බන්ධ වන යාතු කර්මයක් ලෙසද සැලකිය හැකිය. අස්වැන්නෙහි පළමු කොටස හෙවත් අඩුක්කුව දෙවියන් වෙනුවෙන් වෙන් කොට දනය දී සීමිත කාලයක්, එනම් වසරක් හෝ දෙවසරක් දේවාරක්ෂාව පැතිම හා අස්වැන්න එතෙක් ආරක්ෂා කර දෙන සේ ඉල්ලා සිටීම පලදව රැකගැනීමේ වනාවත් ක්‍රමයක අංග වේ. ගම්මඩු උත්සවයේ වැදගත් අංගයක් වන මැලේ පැහීම වනාහී බාහිර වටපිටාවේ නියඟ වැනි විපර්යාසයන්, මිනිස් සිරුරෙහි ගිනියම් ලෙඩ යනාදිය ඇති කරවන අධික තාපයත් දුරු කරන මෙහෙයක් ලෙස සැලකිය හැකි බව මහාවාර්ය ගණනාථ ඔබේසේකර මහතාගේ අදහසයි. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:10)

ගම්මඩුවේ එන කිරි ඉතිරීම නම් අංගයෙන් එක් අතකින් පලදව වැඩි වී ඉතිරි යාම සංකේතවත් වන අතර අනික් අතින් ගිනියම් පොළොව සිසිල් කරවීම අනුකරණාත්මක ක්‍රියාවකින් මූර්තිමත් කෙරේ.

ගම්මඩු පුජෝත්සවය පූර්වාපර සම්බන්ධයෙන් යුත් විවිධාංගයන්ගෙන් සමන්විත වන අතර ප්‍රාදේශීය වශයෙන් ඒවායේ යම් යම් වෙනස්කම් දක්නට ලැබේ. ඒ අතුරින් පහතරට ගම්මඩු උත්සවවලදී දෙසතියකට පමණ පෙර දෙවියන්ට භාර වී ගම්මඩුව පවත්වන දිනය තීරණය කොට කප් සිටුවනු ලැබේ. උත්සව දිනයේදී පිළිවෙළින් මැල කැපීම, පහන් පූජාව, කාල පන්දම් පිහිටුවීම, පිදිවිනි (පිදේනි) දීම, යහන් පිදීම, බිසෝ කප සිටුවීම, තොරන් යාගය, පත්තිනි නැටුම, තෙල්මේ නැටුම, වාහල නැටුම, අඹ විදමන, රාම මැරිල්ල හා මරා

ඉපැද්දුම, දෙවොල් නැටුම හා මැල පැහීම, කිරි ඉතිරවීම, ගරා නැටුම, දෙවියන්ට පින් දීම හා දනය ආදිය සිදු කරේ. (අමරසේකර, 2007:45)

සබරගමු ප්‍රදේශයේ පැවැත්වෙන සාම්ප්‍රදායික ගම්මඩුවක මීට වඩා වෙනස් ලක්ෂණ දක්නට ලැබේ. එහිදී උත්සවයට පොරපොල් මලක් රැක් අත්තන ගසක බැඳ, එහිම පුවක් මල්වලින් හා ගොක්කොළවලින් සැරසිල්ලක් කොට කප සිටුවනු ලැබේ. උත්සව දිනයේදී පිළිවෙළින් පොරපොල් ගැසීම හෝ අං ඇදීම, පොල් තෙල් හිඳ පත්තු කිරීම, දේව කන්තලව්ව හා යහන් දක්ම, හැන්දෑ සමයම, (පොල්) මල නැටුම, හත්පදය නැටුම හා පාවාඩය නැටුම, පෙළපාළි හෙවත් දහඅට පෙළපාළි නැටුම, නැට්ටුවන්ගේ දස්කම් ප්‍රදර්ශන නැටුම්, පත්තිනි යහනට වැඩම කරවීම, දෙවොල් නැටුම, රාම මැරිල්ල හෙවත් මරා ඉපැද්දුම, අඹ විදමන, දෙවියන් ආපසු විමන්වලට යැවීම, දනය සහ පින් දීම සිදු කෙරේ. (අගලකඩ, 2005:38)

උඩරට ප්‍රදේශයෙහි, විශේෂයෙන් සතර කෝරළයෙහි පැවැත්වෙන ගම්මඩු ශාන්තිකර්මවල තවත් වෙනසක් දිස්වේ. එම ප්‍රදේශවල ගම්මඩු නැටුමට බොහෝවිට සහභාගි වන්නේද කොහොඹා කංකාරිය නටන පිරිස්ම නිසා ඒ දෙකෙහි මිශ්‍රණයක් දක්නට ලැබෙන්නේ මූලික වශයෙන් යථෝක්ත කොටස් අනුගමනය කරනු ලැබේ. එහෙත් වෙනත් ප්‍රදේශවල දක්නට නොලැබෙන 'තොරන් පැදීම' හෙවත් 'අයිලෙ පැදීම' නම් අංගයද මෙහි දක්නට ලැබේ. (අමරසේකර, 2007:45)

මහාචාර්ය එදිරිවීර සරච්චන්ද්‍රයන් බදුල්ල ප්‍රදේශයෙහි පැවැත්වෙන ගම්මඩුවල දක්නට ලැබෙන තවත් විශේෂාංග කිහිපයක් සඳහන් කර තිබේ. එනම් ගම්මඩුවල අලුත් කුමාර දෙවියන්ට දරුවන් ඔප්පු කිරීම හා පිසින ලද කැවුම් සතක් තෙල් වළඳකට දමා තෙල් නටන විට කපුරාල එම කැවුම් ගෙන ස්තෝත්‍ර කියමින් දේවාලය වටා යාමත්ය. (අගලකඩ, 2005:29)

සාම්ප්‍රදායික ගම්මඩුවක පිළිගත් වතාවක් ක්‍රම සියල්ලක්ම අද දක්නට නොලැබුණද, ඒ හා සම්බන්ධ ප්‍රධාන කොටස් මේ වන තුරුත් ශේෂව පවතී. ගම්මඩුව හා බැඳුණු රංග ලක්ෂණයන්හි පළාත්බදව විවිධත්වයක් දිස්වුණද, පත්තිනි දේවිය මූලික වන සේද, දෙවොල් හා වාහල යන දෙව්වරුන් ඉනික්බිතිව සම්බන්ධ වන සේද එහි පවතින වතාවත් පත්තිනි හා නැටුම් අංක, පුළුල් වශයෙන් පත්තිනි භාගය, වාහල භාගය හා දෙවොල් භාගය යනුවෙන් තෙවැදෑරුම් කොට දක්විය හැකිය. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:66)

මෙහිදී පළමුව සිදු කෙරෙනුයේ කහ දියර කොතලයෙන් කහ දියර හෙවත් ශාන්ති ජලය ඉස ගම්මඩු පැවැත්වෙන භූමි භාගය ශුද්ධ ස්ථානයක් බවට පත් කිරීමයි. ඉනික්බිතිව මැල කැපීමෙන් අදහස් කරනු ලබන්නේ දෙවොල් දෙවියන්ගේ නාමයෙන් මිල්ල ගසක් කපා එහි දර ගිනි පැහීමට යොදාගැනීමයි. ඇතැම්හු මැල කැපීම පස් අවස්ථාවකට යොදාගනිති. එසේ වුවද ගිනි පැහීමට අවස්ථාව සැලසෙන අයුරින් එය කළ යුතුය. එහෙත් සබරගමු පළාතේ ගම්මඩුවල ගිනි පැහීමක් සිදු නොවේ. එහෙයින් මැල කැපීම එහි සිදු නොවේ. සබරගමුවේ ගිනි පැහීම සිදුවනුයේ පාන් මඩු උත්සවවලදීය. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:66)

ගම්මඩු පූජෝත්සවයේ සමාරම්භය සනිටුහන් වන්නේ ගොයම් කපා අවසන් වූ පසු සෑම නිවසකින්ම එකතු කරන ලද පළමු කොටසින් බත් පිස දැඩිමුණ්ඩ, සමන්, විහිෂණ හා කතරගම ආදී දෙව්වරුන්ට පිදීමෙන්ය. මෙය හැඳින්වෙනුයේ 'මුරුතැන් පිදීම' යනුවෙනි.

(සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:15) දෙවනුව පැවැත්වෙනුයේ පත්තිනි භාගය හෙවත් පත්තිනි දෙවියන් උදෙසා කෙරෙන පූජා කර්මයයි. මෙහිදී කපුරාල හෙවත් පත්තිනිභාමී දේවාලයට ගොස් පත්තිනි දෙවියන්ගේ අඛණ ගෙනවිත් තොරණෙහි හෙවත් පූජාසනයෙහි තබයි. ඉතිකිබිතිව පත්තිනිභාමී වෙනත් කපුරාලලා හා එක්ව නැටුම් කිහිපයක් නටයි. (අමරසේකර, 2007:47) නැටීම අවසානයේදී පත්තිනිභාමී කතරගම, දැඩිමුණ්ඩ හා දෙවොල් යන දෙව්වරුන්ගේ අඛණද, පත්තිනි දේවියගේ හලංද ගෙන ගොස් පත්තිනි දේවිය උදෙසා තනන ලද ප්‍රධාන පූජාසනයේ තැන්පත් කරයි. මෙම පූජා කර්මය හැඳින්වෙනුයේ 'හලං වැඩමවීම' යනුවෙනි. මෙහිදී පත්තිනි දේවියගේ රන් සලඹ ගත් කෙණෙහි කපුරාල ආවේශ වී වෙව්ලන්නට පටන් ගනී. පත්තිනි භාගයෙන් අනතුරුව පැවැත්වෙනුයේ තෙල්මේ නැටුමයි. මෙය වූකලී දෙළහ දෙවියන්ට පුද දීම පිණිස තබන ලද බුලත් කොළ දෙළොසකින්ද, පට පඬුරු දෙළොසකින්ද, කුඩා පන්දම් දෙළොසකින්ද යුක්තව තනන ලද තෙල්මේ තටුව ඉදිරියෙහි පැවැත්වෙන වේගවත් නැටුමකි. දෙළහ පෙළපාළිය පවත්වනු ලබන්නේද තෙල්මේ නැටුම අවස්ථාවේදීය. තෙල්මේ නැටුම සඳහා විවිධ ගුරු පරම්පරාවල දක්ෂ නැට්ටුවන් නර්තනයෙහි යෙදෙන හෙයින්ද, නවක නැට්ටුවන් මුල්වරට එළිදක්වන හෙයින්ද මෙය නැරඹීම සඳහා විශාල පිරිසක් රැස්වෙති. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:66-68)

මිලගට පවත්වනු ලබන්නේ වාහල භාගය හෙවත් වාහල් දෙවියන් උදෙසා කැප කරන ලද පූජා කර්ම කොටසයි. මෙහිදී වාහල් දෙවියන්ගේ වෙස්ගෙන ඇතැයි කියනු ලබන කපුරාල කෙනෙක් රෙදි පටියකින් දැස බැඳගෙන පුටුවක වාඩිවී සිටී. අවශේෂ කපුරාලලා යාතිකා කියමින් ඔහුගේ දෙපතුල්වලට දුම්මල අල්ලා මද වේලාවකින් අනතුරුව ඔහු ආවේශ වී නැගිට වරෙක පොල් මල් තලමින්ද, තවත් වරෙක විලක්කු අතින් ගෙන දුම්මල කිරි ගසමින් ඔබ මොබ දුවමින්ද ඒ ඒ තැන්වල සිටින යක්ෂ භූතයන් පලවා හරියි. ඇතැම් විට ඔහු සිහි නැතිව පූජාසනයක් මත ඇද වැටේ. ගිනි කුරුම්බර දෙවියන්ට පිදේනි දෙන විට ඔහු දුම්මල කිරි ගසමින් උඩ පැන, මඩුව ඉදිරියේ සිටුවා ඇති රුක්අත්තන අත්තෙහි එල්ලෙයි. එවිට ඔහුගේ මුහුණට වතුර ඉස ඔහු එතනින් ඉවත් කිරීමට සිදුවේ. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:69)

ඉන් අනතුරුව පවත්වන්නේ දෙවොල් භාගය හෙවත් දෙවියන්ට කැප කරන ලද පූජාකර්මවලින් යුත් කොටසයි. දෙවොල් දෙවියන් ලක්දිවට ගොඩබැසීම පිළිබඳ පුවත මෙහිදී නැටුමෙන් හා කවියෙන් කියවේ. අඹ විදමන රඟපා දක්වනු ලබන්නේද මෙම කොටසෙහිදීය. මෙම කතා පුවතන් පැවසෙනුයේ පත්තිනි දේවියගේ එක් උපතක් වන අඹෙන් ඉපදීම පිළිබඳවය. ගම්මඩුවේදී එම කතා පුවත නාට්‍යානුකරණයෙන් නිරූපණය වේ. කපුරාල විසින් ප්‍රාරම්භක පුවත කවියෙන් කීමෙන් මෙම ජවනිකාව ඇරඹේ.

ඉන් අනතුරුව ශක්‍රයා ලෙස පෙනී සිටින නළුවෙක් කඩමලු හැඳ, මහල්ලෙකුගේ වෙස් මුහුණක් ලාගෙන, හැරමිටියක්ද අතින් ගෙන වෙවුලමින් සබයට පිවිසේ. මෙහිදී කපුරාල කෙනෙක් හෝ බෙර වයන්තෙක් මහල්ලා හා සංවාදයක යෙදෙමින් ඔහු කවුද? කොහේ සිට ආවේද? ආදී ප්‍රශ්න අසමින් නොයෙක් විනිඵ තහළ දෙඩයි. ඉන් පසු රජුගේ උයනෙහි හටගත් අරුම පුදුම අඹය පිළිබඳ පුවතත්, එය කැඩීමට නොහැකි බවත්, ඔහු මහල්ලාට පවසයි. මහල්ලා තමා අඹ ගෙඩියට විඳ එය කඩන බව පවසන විට කපුරාල ඔහුට සරදම් කරයි. තරුණ දුනුවායන්ට නොහැකි වූ කටයුත්ත මහල්ලා කෙසේ කරන්නේදැයි කපුරාල අසයි. ග්‍රාමය වූ විකට කතාවෙන් යුක්ත හාසාජනක හිටිවන සංවාදයක් මෙහිදී හටගනී.

එහෙත් මහල්ලාගේ ඉල්ලීම පරිදි පඬි රජු තම දුන්න ඔහුට දෙයි. ඉන් විදින්නට සැරසෙන්නම දුන්න බිඳුණු හෙයින් තම දුන්නෙන්ම විදින බව මහල්ලා පැවසූ විට කපුරාල කෙනෙක් කුඩා දම්වැලක ආධාරයෙන් අමුණා ඇති ඊතලයකින් යුක්ත වූ පිත්තල දුන්නක් ඔහුට ගෙනවිත් දෙයි. මේ වන විට රිදියෙන් හෝ පිත්තලවලින් තනන ලද අඹ ගෙඩියක් නැතහොත් අඹ වල්ලක් තොරණෙහි එල්ලා තිබේ. මේ සමඟ දුනු හි පත්තිනි දෙවියන්ගේ අවශේෂ ආබරණ සමඟ දේවාලයෙහි තැන්පත් කොට තිබේ. මහල්ලා අඹයට විදින්නට පටන්ගත් විට බෙර වාදනය කෙරේ. ඔහු බිම දණ ගසාගෙන, බෙර තාලයට පැද්දෙමින් රිද්මයානුකූලව හිය සාද, දුනු දිය ඇද විදින්නට සැරසෙන අන්දම නිරූපණය කරයි. දෙවරක් මෙසේ සැරසෙන ඔහු තෙවන වර උච්ච හේරි නාදයක් සමඟ හිය විදී. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:69)

ඇතැම් පළාත්වල අඹ විදමන නිරූපණය වන්නේ මීට වඩා වෙනස් ආකාරයෙනි. එහිදී අඹ අත්තක් මැද සැඟවුණු රිදී අඹ වල්ලක් මඩුවේ වහලේ එල්ලනු ලැබේ. රඟ මඩලේ අසුනක හිඳගත් එක් නළුවකුගේ නළලෙහි ඇසක් ඇද තිබේ. ඔහු පඬි රජය. ඔහුගේ උයන්පල්ලා සේ සැරසුණු කපුරාල සබයට විත් රජුගේ උයනෙහි හටගත් අරුම පුදුම අඹය ගැනත්, තමා එය කැඩීමට තැත් කළ ආකාරය හා එම වෑයම නිෂ්ඵල වූ ආකාරය පිළිබඳවත් කවියෙන් කියා ගද්‍යයෙන්ද තේරුම් කරයි. අඹය කැඩීමට වහලයට නැඟීමට තැත් කරන කපුරාල බිමට ලිස්සා වැටීම ආදී නරඹන්නන්ගේ භාසයට ලක්වන නොයෙක් අවස්ථා මෙහි දක්නට ලැබේ. අවසානයේදී කපුරාල මහලු හිඟන්නෙකුගේ වෙස් ගත් ශක්‍රයා සේ සැරසී දුනු හි රැගෙන අඹය විදීමට පැමිණේ. ඔහු බිම ඉදගෙන අඹයට විද, ඉන් පසු නැවත කපුරාලගේ වෙස්ගෙන නරඹන්නන්ට සෙත් වඩයි. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:69)

ගම්මඩුවල රඟ දක්වනු ලබන මරා ඉපැද්දීම නම් ජවනිකාවෙන්ද නිරූපණය වන්නේ පත්තිනි දෙවියන්ගේ ජීවිත කතාවේ තවත් සිද්ධියකි. එනම් පත්තිනි කෝල්මුරයේ අවසාන කෝල්මුරය මීට අයත් වේ. ආචාර්ය ගණනාථ ඔබ්බේසේකරයන් මරා ඉපැද්දීම පිළිබඳව මනා විස්තරයක් ඉදිරිපත් කර තිබේ. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:69)

ඉන් අනතුරුව ප්‍රේක්ෂකයන්ගේ අවධානයට යොමුවන්නේ වේදිකාවේ අතික් කෙළවරෙහි කාලි හා සිටගෙන සිටින පත්තිනි විසින් ගායනා කරනු ලබන පත්තිනි හැල්ල වෙනටය. මෙහිදී ඇ කවි කියමින්ද, කාලි ඇ පසුපස රසකැවිලි මල්ලක් හිස තබාගෙනද පාලග සොයමින් වෙල්ලිය අම්බලම පිහිටා ඇති රංග භූමියේ ඉහළට ගමන් කරති. ඔවුන් අම්බලමට ළඟා වූ විට හයානක ඇඳුමකින් සැරසුණු නළුවෙක් රංග භූමියට පැන, දත්මිටි කමිත්, “කනවා”, “කනවා” යැයි කියමින් පත්තිනි හා කාලි අල්ලාගනියි. පත්තිනිය කවි කියමින් සිටී.

ඇතැම් ගම්මඩුවල රඟ දක්වන රාම මැරීම නම් ජවනිකාවට මුල් වූ කතා වස්තුව පත්තිනි දෙවියන් පිළිබඳ උත්පත්ති කතාවලට අයත් නොවන්නකි. අවසාන ජවනිකාව ‘රාම ඉපැද්දවීම’ නම් වේ. එහිදී හෙට්ටියා රාමගේ සිරුර අතගාමින් සැබවින්ම ඔහු මියැදී ඇත්දැයි අසයි. ගම්මඩුවල පැවැත්වෙන දෙළහ පෙළපාලියෙහි ඇත් බන්ධනය හා මී බන්ධනය නම් පෙළපාලි දෙකක් දක්නට ලැබේ. මෙය දඩයමට අධිපති සේ සැලකෙන මංගර දෙවියන් හා පොදුවේ දෙළහ දෙවියන් වෙත කෙරෙන පුද පූජාවක් ලෙස සැලකේ. ඇතකු අල්ලා දළ කපා මංගර දෙවියන්ට පුදන අයුරු ඇත් බන්ධනයෙහිද, මීමකු අල්ලා එම දෙවියන්ට පිදීම මී බන්ධනයෙහිද නිරූපණය වේ. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:76)

මෙසේ විවිධාකාර ගායන, වාදන හා නර්තන අංගයන්ගෙන් අලංකෘත නාට්‍යෝචිත අවස්ථාවන්ගෙන් සමන්විත ගම්මඩුව වූකලී සිංහල ගැමියන්ගේ රංගකලා කෞශල්‍යයන් මොනවට කියාපානු ලබන අපූර්ව රඟමඩලකි.

කිරි මඩුව

මෙම ශාන්තිකර්මය සඳහා පත්තිනි දේවියට අමතරව මංගර දෙවියාද සම්බන්ධ වෙයි. එහෙත් එහිදී ප්‍රධානත්වය හිමි වනුයේ පත්තිනි දේවියටය. කිරිමඩුව නැටීමෙන් බලාපොරොත්තු වන්නේ පත්තිනි දේවිය මුල් කරගෙන ගවයන්ට සිදුවන විවිධ වසංගත රෝගවලින් ඔවුන් මුදවාගෙන කිරි වැඩි කරගැනීමයි. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:66) නානුමුර මංගල්‍යය ආදී නාට්‍යමය කොටස්ද මෙහි අන්තර්ගත වේ. මීට අමතරව දෙවොල් මඩුව, නයි පෙණ හතක් සහිත භාජනයක් යොදාගනිමින් සිදු කෙරෙන පුනා මඩුව, මීල්ල දරවලින් තැනූ ගිනි පැහිමක් හා ඊට සම්බන්ධ මංගල මඩුව නම් කොටසක් සහිත ගිනි මඩුව, පහන් මඩුව, ගි මඩුව හා හැල්ලුම් මඩුව ආදී ශාන්තිකර්මද පත්තිනි දේවිය මුල් කරගෙන පවත්වනු ලැබේ. ගම්මඩුව තරමක් උත්සව අංකවලින් අඩු කරගත් කල්හි ඉහත සඳහන් උත්සවද ඒ ගණයෙහිලා සැලකිය හැකිය. (අගලකඩ, 2005:53)

පොල් කෙළිය

පත්තිනි ඇදහීම ඇසුරින් බිහිව ඇති ජන ක්‍රීඩාවක් මෙන්ම දේව පූජාවක් ලෙස පොල් කෙළිය හැඳින්විය හැකිය. (අගලකඩ, 2005:36) මෙය වර්තමානයේ අභාවයට යමින් පවතින ශාන්තිකර්මයකි. සමාජ, දේශපාලන හා ආර්ථික ගැටලු හමුවේ සිදුවන සමාජ පරිවර්තනයන් සමඟ එය ඇත පිටිසර ගම්මානයක වුවද දක්නට ලැබෙනුයේ ඉතා කලාතුරකිනි. එසේ පැවැත්වෙන පොල් කෙළියක වුවද පොල් ගැසීම තරගයක් ආකාරයෙන් සිදු නොවේ. එය පොල් ගැසීම සංකේතවත් කරමින් පත්තිනි දේවිය උදෙසා පවත්වනු ලබන තවත් එක් පූජා විධියක් වශයෙන් පමණක් දක්නට ලැබේ. නොයෙක් සිරිත් විරිත් අනුගමනය කර පොල් කෙළිය පවත්වනු ලබන්නේ ගමට, ගම් ප්‍රදේශයට ඇතිවන වසංගත රෝග ආදියෙන් මිදී පත්තිනි දේවාශිර්වාදය ලබාගැනීමේ අභිලාෂයෙනි. (ධර්මදස සහ තුන්දෙණිය, 1994:288)

පොල් කෙළිය ආරම්භ කරනු ලබන්නේ කෙම්මුර දින ලෙස සැලකෙන බඳද හා සෙනසුරාද දිනයන්හිය. මෙයට සහභාගි වන සියල්ලෝම කිළි, කුණු ආදියෙන් තොරව ස්නානය කොට, පිරුවට ඇඳ මස්, මාළු අනුභවයෙන් වැළකී සිටිය යුතුය. මෙය අරඹනු ලබන්නේ පොරපොල් පිටියේ මල් යහන් තනා පත්තිනි දේවිය ප්‍රමුඛ දෙවිවරුන්ට මල් පහන් පිදීමෙනි. මෙහිදී දෙපිලක් දක්නට ලැබේ. යටි පිල පත්තිනිගේ වන අතර උඩු පිල පාලඟගේය. මෙම දෙපිල තම තමන් සොයාගත් පොර පොල්වලින් තරග කරති. පළමුව යටි පිලේ තරගකරුවෙක් පොල් ගෙඩිය එවයි. උඩු පිලේ තරගකරු එම පොල් ගෙඩියට තමා අතේ ඇති පොල් ගෙඩියෙන් ගසයි. එවිට එය බිඳුණොත් උඩු පිල දිනයි. මෙසේ දෙපිල මාරුවෙන් මාරුවට පොල් යවා තරග වැදී අවසන පොල් නිම වූ පිල පැරදේ. මෙහිදී යටි පිල දිනීම සුබ නිමිත්තක් ලෙස සැලකීමට ගැමියෝ පුරුදුව සිටිති. එය ප්‍රදේශයේ ලෙඩ රෝග දුරුවී යහපත, සෙත් ශාන්තිය උදවන බවට සංකේතයකි. උඩු පිල දිනීම යනු ලෙඩ රෝග, වසංගත පැතිර යාමේ සංකේතයක් බවට මතයක් පවතී. ඒ කෙසේ වෙතත් යටි

පිල පත්තිනියගේ පිල ලෙස සැලකෙන බැවින් උඩු පිල දිනුවද යටි පිලට දිනුම ලබා දීම සාමාන්‍ය සිරිතය. (අමරසේකර, 2007:41-43)

පොල් කෙළියේදී බිඳී ගිය පොල් මද කොටා, තෙල් සිඳ පත්තිනි දේවියට පහන් දල්වා ආශිර්වාද පැවැත්වීමද සිදු කෙරේ. පොල් කෙළියේදී කවිද ගායනා කරනු ලැබේ. මෙහිදී දෙපිල මාරුවෙන් මාරුවට කවි කියනු ලැබේ. එම කවි සංවාද ස්වරූපයක් ගනී. මෙම ශාන්තිකර්මයේ හුදු නාට්‍යමය ජවනිකා නොමැති වුවද නාට්‍යයේ මූලික ලක්ෂණ නිරූපණය වේ. පොල් පේ කිරීම, පොල් ගැසීම හා පේළි යාම ආදී අවස්ථා මේ පිළිබඳ නිදසුන්ය. (අමරසේකර, 2007:41,42)

පුරා සති දෙකක් හෝ තුනක් පොල් ගසා, අනතුරුව ගම්මඩුවක් පවත්වා සාමූහිකව විනෝදයෙන් කාලය ගත කිරීමට ගැමියන් අතීතයේ සිටම පුරුදු වී ඇත. පොල් ගැසීමේදී දෙපිලේ තරගකරුවන් එකිනෙකාට සරදම් කරමින් විහිළු තහළු කරගත්තද කිසිවිට අමනාප නොවෙති. ඒ සියල්ල ඉවසීමෙන් හා සිනහ මුසු මුහුණින් විඳ දරාගැනීමේ හැකියාව ගම්මුත් සතුව පවතී. පරාජයෙන් කම්පා නොවී ඉවසා සිටීමේ ගුණයත්, ජයග්‍රහණය නිහතමානීව භුක්ති විඳීමේ ගුණයත් පොල් කෙළිය තුළින් ඇති කෙරේ. එසේම එමගින් එක්සත්ව කටයුතු කිරීමේ පුරුද්ද ගැමියන් තුළ ඇති කරනු ලැබේ. එහෙයින් පොල් කෙළිය වූකලී දෙවියන් උදෙසා පැවැත්වෙන පූජා විධියක් පමණක් නොව ගැමියන් තුළ විනෝදය හා සාමූහිකත්වය ගොඩනගන ශාන්තිකර්මයක්ද වේ. (අමරසේකර, 2007:43)

අං කෙළිය

පත්තිනි දේවිය මුල් කරගෙන ආගමික ක්‍රීඩාවක් වශයෙන් පැවැත්වෙන අං කෙළිය හෙවත් අං ඇදීම දිගු කලක් මුළුල්ලේ ගැමියන් අතර අතිශය ජනප්‍රියව පැවති ක්‍රීඩාවකි. අං කෙළිය පිළිබඳ පැරණිම සඳහන දක්නට ලැබෙන්නේ දහත්වන සියවසේදී රොබට් නොක්ස් විසින් රචනා කරන ලද එද හෙළ දිව කෘතියේය. අං කෙළිය පිළිබඳව විධිමත් පර්යේෂණයක නියැළුණු මහාචාර්ය ගණනාථ ඔබේසේකර සඳහන් කර ඇත්තේ උතුරු, උතුරු මැද හා වයඹ පළාතේ ඇතැම් තැනක හැර දිවයින පුරා බෞද්ධ, හින්දු දෙපක්ෂය විසින්ම මේ වතාවත සිදු කර ඇති බවයි. ඉන්දියාවේ නැති ලංකාවේ බලවත්ව පවතින පත්තිනි දේවිය ඇදහීමේ ක්‍රමයක් ලෙස අං කෙළියට විශේෂ ස්ථානයක් හිමි වේ. (සේනාරත්න, 2001:107)

පාලඟ හා ඔහුගේ බිරිඳ වන පත්තිනි පලතුරු උයනේ කළ ක්‍රීඩාව සම්බන්ධ කතා පුවතක් අං කෙළිය හා සම්බන්ධ වේ. සපු මලක ප්‍රතිබිම්බය පොකුණක දිස්වනු දුටු පාලඟ කුමරුට එය ලබාගැනීමේ ආශාවක් ඇති විය. පාලඟ හා පත්තිනි මල කැඩීම සඳහා ගසට නැග්ගහ. පාලඟ ඉහළ අත්තක සිටද, පත්තිනි පහළ අත්තක සිටද කෙකිවල ආධාරයෙන් මල කැඩීමට තැත් කළහ. එහිදී කෙකි දෙක එකට පැටලිණ. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:79) අවසානයේ මහත් වෙහෙසක් දරා කෙකි දෙක ඇදීමේදී පාලඟගේ කෙක්ක කැඩී කෙකි දෙක වෙන් විය. එයින් මහත් ප්‍රීතියට පත් පත්තිනි දේවිය මේ ඇසුරින් ක්‍රීඩාවක් ඇති කිරීමට නියම කළාය. පත්තිනි දේවිය සතුටු කිරීමට මෙම අං ඇදීම කරනු ලබන්නේ එහෙයිනි. (අමරසේකර, 2007:47)

අං කෙළිය පැවැත්වීමේ පරමාර්ථය වන්නේ පත්තිනි දේවිය කිපීම නිසා ඇතිවන වසංගත රෝග ලෙස සැලකෙන පැපොල, සරම්ප හා කම්මුල්ගාය ආදිය දුරු කිරීමයි. මෙබඳු රෝගයක් යම් ප්‍රදේශයක පැතිරෙන විට ගම් ප්‍රධානීන් ඇතුළු පිරිසක් එක් වී සාමූහිකව සාකච්ඡා කර අං ඇදීමේ ක්‍රීඩාවක් පැවැත්වීමට නියම කර ගනිති. එය අගහරුවාද, සිකුරාද දිනවල හා පෝය දිනවල පවත්වනු නොලැබේ. (සේනාරත්න, 2001:107) සුඛ නැකතකින් ඇරඹෙන මෙම තරගය සඳහා දෙපිලක් සහභාගි වෙති. එහි උඩු පිල පාලග කුමරුගේය. මේ දෙපිලට අයත් දෙපිරිසම පත්තිනි දේවාලයට ගොස් පිරිසිදුව දින හතක් ජේවෙති. දෙපිලම ආපසු ගමට විත් මස් මාංශයෙන් තොර බිත්න් සංග්‍රහ ලබති. (සේනාරත්න, 2001:108)

අං කෙළියේදී අං ඇදීම සඳහා ගෝන අං දෙකක් ගනු ලැබේ. ඉන් පසු මෙයට මීහරක් හමකින් ඇඹරූ හං කඹයක් ගෙන ගැටගසනු ලැබේ. මෙහිදී එක් එක් කොනක් පොල් කඳක විවරයකින් ගෙන ගසක ගැටගසනු ලැබේ. අනෙක් කොනේ එක් අඟක් ගැට ගසා ඇති පැත්තට අනික් අඟද අමුණා කඹ පොටකින් සම්බන්ධ කරගනු ලැබේ. ඉන් පසුව දෙපිලේම නායකයෝ දෙදෙනා අං දෙක නොසැලෙන පරිදි අල්ලාගනිති. දෙපිලෙන් එක් පිලක් කඹය ඇදීයී. අං දෙක වෙන් කිරීමට නම් එක් අඟක් කැඩී යන පරිදි වැරෙන් ඇදීම කළ යුතුය. බිඳුණු අඟේ මුදුන් කොටස දිනු පිලට හිමි වේ. ඉතිරි කොටස පැරදුණු පිල තබාගෙන නියම ක්‍රීඩා ලීලාවකින් නිහඬව සිටිති. ජයග්‍රාහී යටි පිලේ පිරිස සතුටින් ඔල්වරසන් දෙති. ක්‍රීඩාව නිම වූ පසු නොකැඩුණු අඟ කහ දියරෙන් සෝදා මල් පළඳවා පත්තිනි දේවාලයේ තැන්පත් කරනු ලැබේ. (සේනාරත්න, 2001:108)

අං කෙළි උළෙල පැවැත්වෙන සත් සතිය පුරා කිසිදු කිල්ලකට හසු නොවී, මස් මාංශ ආහාර ගැනීමෙන් තොරව එළවළු හා බිත්න් පමණක් යැපීමට ගම් වැසියෝ වග බලා ගනිති. මෙම කාලසීමාව තුළ ඔවුන් විසින් නිවෙස් හා ඒ අවට පරිසරයද වෙනදාටත් වඩා පිරිසිදුව තබාගනු ලැබේ. (අමරසේකර, දසනායක, ධීරානන්ද හිමි, 2004: 154)

යථෝක්ත කරුණු අනුව සක් සුදක් සේ පසක් වන්නේ අං කෙළිය වූකලී සියල්ලන්ටම යහපත් සෞඛ්‍ය සම්පන්නභාවයක් උදා කර දීමෙහිලා පැවැත්වෙන ජන ක්‍රීඩාවක් මෙන්ම දේව පූජාවක් බවයි. තවද අං කෙළිය පැවැත්වෙන කාල සීමාව ගම් වැසියන්ට සැණකෙළි සමයකි. (අමරසේකර, 2007:47)

කිරි අම්මාවරුන්ගේ දානය

පත්තිනි දේවිය උදෙසා පවත්වනු ලබන පූජා කර්ම තුළින් ප්‍රභවය ලද ශාන්තිකර්මයක් වන කිරි අම්මාවරුන්ගේ දානය පැවැත්වෙනුයේ විශේෂයෙන් කුඩා දරුවන්ගේ හා මව්වරුන්ගේ කටයුතු සම්බන්ධයෙනි. මීට අමතරව නිවැසියන්ගේ සුඛ සිද්ධිය පතාත්, වෙනත් ලෙඩ රෝග, අපල උපද්‍රව දුරු කරගැනීම පිණිසත් සත් පත්තිනි, අඹ පත්තිනි, මල් පත්තිනි, ගිනි පත්තිනි හා දේව පත්තිනි යන පත්තිනි අවකාර වෙනුවෙන් කිරි අම්මාවරුන් පස්දෙනෙකු සහභාගි කරවාගෙන කිරි අම්මාවරුන්ගේ දානය පවත්වනු ලැබේ. ඇතැම් පළාත්වල මෙම දානය වාර්ෂිකව පැවැත්වේ. ඉන් අපේක්ෂා කරන්නේ ගොවිතැන් කටයුතු සරුසාර කරගැනීම හා ඇස්වහ, කටවහ දෝෂ දුරු කරගැනීම ආදියයි. (සේනාරත්න, 2001:109) තවද ගැමියන් විසින් අසම්මත යැයි සලකනු ලබන අගහරුවාද හා සිකුරාද දිනවල

ගොම මැටි ගෑම, එළිපත්තේ සිට හිස පිරීම, දෙවියන් සතු දේ කෑම, දල්වෙන පහන් කටින් පිඹ නිවීම, හිසෙහි දැන් ගසා දෙරකඩ සිටීම, දණහිස් බිම ඇත පොල් ඇඟරීම, කිල්ලෙන් දේවාලයට යාම හා නිවසේ සිට මහ හඬින් දෙස් දෙවොල් ගැනීම වැනි දෝෂද වාර්ෂිකව කිරි අම්මාවරුන්ගේ දනයක් දීමෙන් නැති වී යන බවද සඳහන් කෙරේ.

කිරි අම්මාවරුන්ගේ දනය සඳහා ආරාධනා ලැබීමට වඩාත් සුදුසු වන්නේ කිරි දෙන මව්වරුන් බව පුරාණ පොත්පත්වල සඳහන් වේ. එහෙත් ගමේ ආදර්ශවත් ජීවිතයක් ගත කළ හක්කිමත් මෙන්ම සම්භාවනීය වයෝවෘද්ධ මව්වරුද මේ සඳහා ආරාධනා ලබති. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:125) ඔවුන් දරුවන් ලැබූ නමුත් මේ වන විට දරුවන් වරා සිටින වැඩිහිටි කතුන් විය යුතුය. ඔවුන් පිළිබිඹු කරන්නේ පත්තිනි දේවියගේ කරුණා ගුණයයි. (අමරසේකර, 2007:47) කිරි අම්මාවරුන්ගේ දනය සඳහා විශේෂයෙන් ආරාධනා නොකළ යුතු පිරිසක්ද වෙති. එනම් අඬ දබර කරන හා ඕපාදූප දොඩන කතුන්, අපිරිසිදු වරිත සහිත කතුන්, මස් මාළු විකුණන කතුන්, බිහිරි හෝ අන්ධ අය, ආබාධිත හා අවයව බිඳී ගිය කතුන්, සුව කළ නොහැකි රෝගීන්, කුෂ්ඨ කුචාල ඇති අය, දරුවන් මියගිය කතුන්, සැමියා මියගිය කතුන් හා වද ස්ත්‍රීන්ය. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:125)

කිරි අම්මාවරුන්ගේ දනය පැවැත්වෙන නිවස සත් දිනකට පෙර පේ කිරීම සම්මතයකි. මෙම කාල සීමාව තුළ කිලි සහිත උදවිය නිවසට වැද්දෙනු නොලැබේ. ගෙබිම ගොම ගා පිරිසිදු කරන අතර කහ දියර පොල් කිරිවලට මිශ්‍ර කොට ඉසීම හා සඳුන් පිනිදිය ආදියෙන් පිරිසිදු කිරීමද සිදු කෙරේ. එසේම කට්ටකුමන්පල් ආදී සුවද දුම් අල්ලා එම දුම නිවස පුරා විසිරී යාමටද සලස්වනු ලැබේ. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968: 125, 128 - 130)

මෙම දනය සඳහා තෝරාගනු ලබන්නේ අමාවක පසුවී දින තුනකට පසුව එළඹෙන ඊළඟ පසළොස්වක තෙක් පුර පක්ෂයේ දිනයකි. දනය පැවැත්වෙන දිනයේ හිමිදිරි පාන්දර කිරි අම්මාවරුන් පැමිණි විට ඔවුන්ගේ පා දෝවනය කොට, මහත් ගෞරවයෙන් පිළිගෙන පැදුරක වාඩිකරනු ලැබේ. ඉන් පසු එක් එක් කිරි අම්මාවරුන්ට කිරිබත්, කිරි දෙදෙල්, කොණ්ඩ කැවුම් හා කෙසෙල් ගෙඩි හත බැගින් කෙසෙල් කොළවලට බෙදා පිළිගන්වනු ලැබේ. තවද මැටි පහන්, බුලත් කොළ හා පඬුරු හත බැගින්ද, කිරි කෝප්ප හතක්ද මෙම දනය සඳහා යොදාගැනේ. එහිදී වැඩිමහලුම කිරි මව කුරුම්බා ගෙඩියක් කප්පවා, ඇස්ස හිල් කර, නිවැසියන්ගේ හිසට ඉසිමින් පත්තිනි දේවියගේ පිහිට ලැබේවායි ආශීර්වාද කරමින් සියලු බාරහාරවලින් නිදහස්වන බව කියා සිටියි. මේ සඳහා දේවාලයේ වෙනත් ක්‍රමයක්ද ඇත. එනම් බාර ඔප්පු කිරීම සඳහා කර නූල් දැමීමය. එහිදී ගැමියන් විසින් 'පත්තිනි හාමි' නමින් හඳුන්වනු ලබන දේවාලයේ කපු මහතා පව්ව වඩමින් මසන ලද හැට්ටයක්ද, සුදු කඩක්ද හැඳ, පව්ව වඩමක් හිණේ බැඳ, යාතිකා කරමින් සියල්ලන්ගේම කපේ කහ පැහැති නූල් ගැට ගසයි. ඔහු කතරගම යාමට පෙර දළඳා භූමියේ මහා දනයක් පැවැත්වේ. ඊට සහභාගිවීම සියලු වස් දෙස්වලින් මිදීමක් සේ සැලකේ. කිරි අම්මාවරුන්ගේ දනයේදී සෑම කිරි මවකටම පඬුරු බැගින් පූජා කරනු ලබන්නේ ඔවුන්ගේ සිත් සතුටු කිරීම පිණිසය. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:125, 128 - 131, 136)

සොකර්

ගොයම් කපා පාගා අවසන් වීමෙන් අනතුරුව එළඹෙන විවේක කාලය තුළදී වටකුරු කමත රංග භූමිය කොට රඟ දක්වනු ලබන සොකර් නාටකයේ මූලික තේමාවද පත්තිනි ඇදහිල්ල හා සම්බන්ධ වූවකි. අගෝස්තු, සැප්තැම්බර් මාසවල ආරම්භ කරනු ලබන මෙහි මූලික පරමාර්ථය වන්නේ ඇස් රෝග, සරම්ප හා කම්මුල්ගාය යනාදී රෝග පීඩාදිය වළක්වා ගැනීම හා ගොවිතැන් කටයුතු සරුසාර වීමෙන් යහපත් ජීවිතයක් ගත කිරීමට පත්තිනි දෙවියන්ගේ පිහිට පැතීමය. තවද මෙමගින් ගම්මුත් අතර සමගිය, සමාදානය තහවුරු වන අතර අපල උපද්‍රව සමනය වීමක්ද අපේක්ෂා කෙරේ. සොකර් නාටකය වූකලී උඩරට පළාත්වලට, වන්නියට හා සතර කෝරලයේ ඇතැම් ප්‍රදේශවලට සීමා වූ ගැමි නාට්‍ය විශේෂයකි. මෙය සාමාන්‍යයෙන් මුහුදුබඩ ප්‍රදේශවල හෝ දකුණු පළාතේ හෝ රඟ දක්වනු නොලැබේ. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:135)

සොකර් නැටීම ඇරඹෙන්නේ පත්තිනි දේවියට හා කතරගම දෙවියන්ට පුද පූජා පැවැත්වීමෙනි. මෙම නාටකය අවසානයේදීද පත්තිනි දේවිය උදෙසා පූජාවක් පවත්වනු ලැබේ. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:10)

සොකර් නාටකයේ විශේෂත්වයක් නම් අනුරූපණ මාධ්‍යයෙන් කථාවක් කීමය. කණ්ඩායමේ නායකයා විසින් කිසියම් සිද්ධියක් කවියෙන් විස්තර කෙරෙන අතර නළුවෝ එය අනුකරණාත්මක නැටුමකින් දක්වති. ඇතැම් නළුවෝ වෙස් මුහුණු පළදිති. සොකර් නාටකයේ අන්තර්ගත නැටුම් හා ගැයුම් සඳහා උඩරටදී ගැටබෙරයද, ඇතැම් පළාතක දවුලද, වන්නියෙහි පමණක් උඩැක්කියද භාවිත වේ. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:10)

සොකර් කතාවේ ස්වරූපය පළාතින් පළාතට වෙනස් වේ. ඒ අනුව නාටකයේ ස්වරූපයද වෙනස් වේ. එහෙත් නොයෙක් පළාත්වල කෙරෙන රැඟුම්වලට පදනම් වූ පොදු පුවත මෙසේය. ගුරුහාමි, සොකරිය හා පරයා සිරිලකට පැමිණ පදිංචි වීමට තැනක් සොයති. තඹරාවිටදී එක් වෙදරාල කෙනෙක් ඔවුන්ට ඉඩම් කැබැල්ලක් දෙති. එහි නිවසක් තනා ඔවුන් වාසය කරන අතර දිනක් ගුරුහාමි බල්ලෙකු විසින් සපා කනු ලැබේ. ඔහුට වෙදකම් කිරීමට කැඳවනු ලබන වෙදරාල සොකරිය සමඟ රහසින් පලා යයි. අවසානයේදී සොකරිය ආපසු ගෙනෙනු ලැබ සියල්ලෝ සාමදාන වෙති. මෙහි සඳහන් කළ ප්‍රධාන චරිත කිහිපයට අමතරව කාලි අම්මා, සොත්තානා (වෙදරාලගේ බෑනා), හෙට්ටියා, වඩුරාල හා කපුරාලද සොකර් නාටකය සඳහා සහභාගි වෙති. එසේම වංගෙචිය, ලන්තැරුම, හොරණුව, බෙර, තාලම්පොට හා පහන ආදී රංග භාණ්ඩද මේ සඳහා යොදාගනු ලැබේ. (සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති, 1996:10)

සංගීතය අතින් සොකර් නාටකයෙහි විවිධත්වයක් දක්නට නොලැබේ. එහි සියලුම කවි ගැයෙන්නේ එක් තාලයක් අනුව රචිත කවි රාගයකිනි. මෙම නාටකයෙහි නිරූපණය වන පැදුරු විවිච්ච වනාහි සමගියේ හෝ යළි එක්වීමේ හෝ සම්භෝගයේ හෝ සංකේතයක් ලෙස සැලකේ. උඩරට ශාන්තිකර්මයන්ගෙන් උපුටා ගන්නා ලද ඇතැම් අංගද සොකර් නාටකයෙහි දක්නට ලැබේ.

මෙසේ සොකර් නාටකය විවිධාකාරයේ ගායන, වාදන, නර්තනාංගයන්ගෙන් සමන්විත වුවද එහි මුල් හරය පිළිබඳව අවධානය යොමු කරන විට ආදියෙහි එහි අභිචාරාර්ථයක් තිබුණු බව නිගමනය කළ හැකිය. එම අභිචාරාර්ථය වනාහි අනුකරණ බලයෙන් පොළොවේ සශ්‍රීකත්වය වර්ධනය කිරීම හා සාමාන්‍යයෙන් සමෘද්ධිය පැතිර යෑම සැලකිය හැකිය. (සරච්චන්ද්‍ර, 1968:135)

පත්තිනි ඇදහීම හා සම්බන්ධ සිංහල අභිචාර ක්‍රම මෙසේ විවරණය කළ හැකිය.

නිගමනය

පත්තිනි ඇදහීම සිංහල සංස්කෘතිය හා බද්ධ වූ ප්‍රධාන අභිචාර ක්‍රමයකි. ඒ හා සම්බන්ධව පවතින ගම්මඩුව, කිරි මඩුව, පොල් කෙළිය, අං කෙළිය, කිරි අම්මාවරුන්ගේ දනය හා සොකර් යන අභිචාර ක්‍රම ශාන්ති කර්ම වශයෙන් සැලකිය හැකිය. මේ අතුරින් ප්‍රාසංගික ලක්ෂණ බහුලව දක්නට ලැබෙන්නේ ගම්මඩුව තුළය. ජන ක්‍රීඩා ලෙස වැදගත් වන පොල් කෙළිය හා අං කෙළිය තුළද ප්‍රාසංගික ලක්ෂණ ඊට අඩු වශයෙන් විද්‍යමාන වේ. සොකර් නාටකයේ විශේෂත්වයක් නම් අනුරූපණ මාධ්‍යයෙන් කථාවක් ඉදිරිපත් කිරීමයි. විවිධාකාරයේ ගායන, වාදන, නර්තනාංගයන්ගෙන් සමන්විත එය නාට්‍යමය ස්වරූපයක් දරයි. කිරි මඩුවේද නානුමුර මංගල්‍යය ආදී නාට්‍යමය කොටස් අන්තර්ගත වේ. පොල් කෙළියේ හුදු නාට්‍යමය ජවනිකා නොමැති වුවද නාට්‍යයේ මූලික ලක්ෂණ නිරූපණය වේ. පත්තිනි ඇදහීම හා සම්බන්ධ සිංහල අභිචාර ක්‍රම මගින් සිංහල සංස්කෘතියේ අනන්‍යතාව මැනවින් විදහා දැක්වේ.

පරිශීලිත ග්‍රන්ථ

අගලකඩ, අජන්ත කුමාර. (2005). ගැමි දිවියයි පොල්කෙළි වරුණයි. කර්තෘ ප්‍රකාශනයකි.
අමරසේකර, දයා. (2007). පත්තිනි දෙවියෝ යාතු කර්ම සහ පුද පූජා. වරකාපොළ: ආර්ය ප්‍රකාශකයෝ.
අමරසේකර, දයා, දසනායක, රෝහිත සහ ධීරානන්ද හිමි, හඟුරන්කෙත. (සංස්) (2004), ඉඳුවර - මහාචාර්ය ඒ.ඩී.පී. කලන්සූරිය හරසරණය. වරකාපොළ: ආර්ය ප්‍රකාශකයෝ.
කුමාර, ශාන්ත සී. (2008). "ලක්දිව පත්තිනි ඇදහීම හා එහි විකාශය" සිප්මිණ,
ධර්මදස, කේ.එන්.මී. සහ තුන්දෙණිය, එම්.එම්.එස්. (1994), සිංහල දේව පුරාණය. පාදුක්ක: රජයේ මුද්‍රණ නිතිගත සංස්ථාව.
සරච්චන්ද්‍ර, එදිරිවීර. (1968). සිංහල ගැමි නාටකය. කොළඹ: සංස්කෘතික කටයුතු දෙපාර්තමේන්තුව.
සිංහල විශ්වකෝෂ උද්ධෘති-ගම්මඩුව. (1996), කොළඹ: සංස්කෘතික කටයුතු දෙපාර්තමේන්තුව.
සේනාරත්න, පී.ඇම්. (2001). ශ්‍රී ලංකාවේ සංස්කෘතික දයාද. කොළඹ : ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.